

(המשך מעמוד 9)

התכנס מועצת המיפלגה, על-פי דרישת שריר וניסים, והיתה אמורה להחליט על איחוד. מודעי הצליח, או בעזרת בית המיפלט, להביא להחלטה שקבעה כי רק ועידת-המיפלגה, שנבחרה לפני חמש שנים, תכריע בנייין. הטענה המרכזית היתה שרק גוף גדול, כמו ועידה, יכול להחליט על חיסול.

מודעי השיג אז דחיה של חודשיים. לא במקרה הוא פעל כך. פעילותם של שריר וניסים יצרה מצב חדש בליברלים. קבוצה חזקה, סתרת ייצוג בכנסת אבל בעלת כוח במוסדות, הודיעה כי אם יתקבל תנאי-האיחוד המוצעים, הם ייצאו מהמשחק ויפרשו מהמיפלגה. בראש הקבוצה עמד יחזקאל הרמלך, ראש עיריית רחובות נעים-ההליכות, שהתרוצץ לכרו בית-הרין הפנימי של המיפלגה לבין בית-מישפט אורחי, כדי להביא לקיום ועידה. ומחבר מיפלגה אחר לרעהו. הצטרפו אליו יחזקאל פלומין, רואה-חשבון וח"כ לשעבר, שלמה ("צ'צ'") להט, שכבר בעבר הכריז כי חבריו למיפלגה הם נוכלים, אריה דולצין, יושב-ראש נהגת הסוכ"נות, השר לשעבר יצחק ברמן, ועמם צעירי מחנהו של ררור וייגרמן, לשעבר ח"כ היום מסטראנט בווינגטון.

במרכז וגם במעוצה היו שריר וניסים חוקים מאוד. תומכיהם — קנונים, בעלי מישרות שונות ומשונות — איפשרו להם, על הגייר, לנצח. מודעי הבין כי הפורשים לא יוכלו להתייצב חרם-משמיעת לצידו. הוא חיפש כוח אחר במיפלגה שיהיה לו בעלי-בית. הכוח הזה הוא איגוד העובדים הליברלים, בראשות צבי רנר הקשיש, הנרבה מייצוג של 20 אחוז המוסדות.

ההתפתחות קשורה בסיעת תכלת לבן של חרות בהסדרות. לוי הסכיר, כי אם הוא יסכים לשריר וניסים וקבוצת האיגוד-העובדים, ידרשו אצלו אנשי תכלת-לבן שיריחו רומה. נקודת מחלוקת זו פתחה את הורעידה. הצעתם של ניסים ושריר לא כללה שיריחו לאיגוד, בעוד הצעת מודעי הציגה עניין זה כתנאי לאיחוד. בריתו של מודעי עם אנשי-האיגוד מעניקה לו לא רק קולות. רנר הוא גיבור המיפלגה וגם שולט בכספי איגוד-העובדים. למודעי היה ברור שכספי יהיה ררוש לו בעתיד, בכל המלך.

גולדשטיין כבן-ערובה

שנפתח המושב, השבוע, הכל היו משוכנעים כי זו ועידתה האחרונה של המיפלגה המתחסלת. הוזמנו אליה 600 צירים, באולם כנח פחות מ-600 צירים, שליש מהם אלמוניים לחלוטין.

הוויכוח הראשון היה פרצודורלי. מודעי הציע שתוקם נשיאת בת שלושה חברים, אשר תכריע לגבי כל השאלות שיועלו לדיון באותו היום. הוא ביקש לנטרל את יושבי-הראש המודעי, קעטבי. למרות שהרעיון אליו מילות-שבח, ביקש שהוא לא יהיה המכריע הבלעדי. הכל הופתעו מההצעה זו, משום שהשמועה סיפרה כי ערב קודם לכן טילפן מודעי לקעטבי והודיע לו שידרוש לעצמו את ניהול השריר. המופתע מניבות-ליבו של מודעי, ביקש רק את קעטבי. הסיבה ברורה: קעטבי הוא מאנשינו. ואז עלה לכימה הרמלך והציע פשרה: נשיאת בת חמישה. היא תורכב מקעטבי, כיושב-ראש, ולצידו שמואל לוי, מוכרי עיריית תל-אביב, העסקן רפאל הצבי, יצחק כספי, סגן ראש עיריית תל-אביב, וידידיה בארי, נ"כ ח"כ לשעבר.

פת הסכים מייד. מודעי עוד הספיק להוסיף כי כל עניין שבו הנשיאות לא תחליט מה אחר, יובא להכרעת הוועידה. גם לכך הסכימו הנוכחים. הם לא הבינו שכאן כבר נחל מודעי את ניצחונו הראשון, אולי המכריע באותו היום. מודעי לוי, איש איגוד

העובדים ונאמנו של צ'צ'י, ביחד עם הצבי, נאמנו של מודעי, וכספי, תומכי כי הפרישה — היוו רוב בנישיאות. פינחס גולדשטיין, מאנשי סודו של מודעי, ישב בתוך קבוצת הפורשים. פעם, כשקם, אמר כחיוך: "הם עוד ידרשו 600 שיעים כדי לשחרר אותי". אבל הוא חזר לשם, כדי לתאם כל הומן בינם ובין מודעי.

בעוד מודעי שומר על קור-רוח מרהים, ומסתובב בין החברים ארוע לחלוטין, לא שקט הצד השני על שמריו. צוות-המטה שלהם, שהוקם לפני חודשיים, אחרי ישיבת המועצה, פעל באופן אינטנסיבי. בהשראת עמרו אנשיו של שריר: רפי פרבר, מנכ"ל משרד-התיירות, יונה פלד, שגב

ואמנון מנדה. מגירורק הובל במיוחד אישה-עסקים ניסן נוימן. ניסים נידב לצוות עסקן מרגה נמוכה, עוזי כהן. אנשי הצוות סידרו טבלות עם שמות-הצירים ועזרו אף במחשב. הם שכרו ציור-קשר משוכלל וכיפרים. על הנייר מצבם היה מצויין. כמטה של מודעי פעל איש אחד בלבד — הוא עצמו. פה ושם סייעו לו גולדשטיין, יורם גילערי, עזרו, הפירסומאי רודד ארמון ומיכאל ("מיקי") צולר, המישנה לנציב שרות עובדי-המדינה. אבל הם לא שתפו במחשבותיו הכמוסות של שרה-אזר. מעט אחרי 8 בערב, קם מודעי ממקומו והחל נושא את דבריו. הוא כיוון לעבר השעה 9, בתקווה לד

כות בסיקור בשידור ישיר כמבט. כך גם היה ערוך צוות-הטלוויזיה שנכח באולם. סמוך לשעה 9 שלח ארמון פתק למודעי והזכיר לו שבתוך 20 דקות הוא ייכנס לשידור ישיר בטל-וויזיה. מודעי שכח להביט בשעונו, או שאולי לא שם לב שהשירור החל באיחור. הוא סיים את דבריו בדיוק כשרכב החל מרכב. שוב יצאו הכל לארוחה. הפעם ארוחת-ערב. היא כללה מיכר סלטים כצלחות פלסטיק. שריר אקדח לשרר תים, החליף את חולצתו הלבנה, בעלת השרוליים הקצרים, בחולצת פסים כעד לת שרוליים ארוכים. סמוך לשעה 11 התחדש הכינוס. על הבימה החלה הדראמה האמרי

בוס הליברלים - וחרות?

יצחוקו המדהים של יצחק מודעי בוועידת המיפלגה הליברלית יצר מצב חדש — הן במיפלטו שלו, הן בליבו. הן בקואליציה. בתום 20 שעות של דיונים ושל הצבעות מורטי-עצבים, זוהי התמונה המצטיירת בליברלים: מודעי קיבל מנרס חרם-שמעי להרכיב, על-פי ראות עיניו, את הוועדה הפריטטית העלינה. שתנהל את המשאומתן עם חרות על איחוד-הליבור. אבל בהמלכה הגדולה איש לא שם לב לכך שמודעי קיבל גם מנרס לביצוע שינויים מרחיק-לכת בתוך מוסדות המיפלגה הקיימים. הוא רשאי, על-פי המפתח של יחסי-כוחות בוועדה הקודמת, המקובל על כל הצדדים, להרכיב מחדש את מועצת המוסדות המרכזיים, התנהלה וכמובן: הנשיאות.

חיבוק הניצחון פינחס גולדשטיין מחבק את השר מודעי אחרי סיום הוועידה. מאחוריו עומד רגוש ראש עיריית דימונה. אלי היללי. שאף הוא נמנה עם מחנה הפורשים. כל הערב התלחשו השניים. כשגולדשטיין מדווח לשר שלו מה קורה באולם. למרות חילוקי-רעיון עם שר האוצר, שמחו הפורשים על ניצחונו של יצחק מודעי וטובת השרים שריר. פת וניסים.

מלאה במיפלגה הליברלית שהם לא יפרשו. מזה שמודעי יכול היום להעניק להם, ובשימתה, הם לא יזכו בו בשום פנים ואופן אם ילכו עתה בדרך עצמאית.

מהם הכוחות העומדים לרשותו של מודעי בכנסת? לליברלים יש 12 ח"כים. לסייעת מודעי משתייכים, מאז יום השישי בבווקר: פינחס גולדשטיין ורן תיכון; פסח גרופר ובני שליטא, ששבו אליו על גחנם; אוריאל לין מחוז אחריו. גידעו פת נותר מבודד. ניסים הולך עם אריאל ויינשטיין. מצבו של שריר אנוש. למעשה, רק שרה דורון נאמנה לו. קולס מתנגר. במצב כזה, שולט מודעי במחצית מהכוח הפרלמנטי טרי של הליברלים בכנסת. כוח זה עשוי לגרול עד לשמנת ח"כים.

האם יהמר מודעי על סירוק ממשלת האחדות והצטרפות לממשלה צדה עם המערך? הוא אינו משיב על כך. אבל במהלכו הוא יוצר מצב פרדוקסלי, העשוי להרוץ דווקא את יריבו לכיוון ממשלה צדה. (ראה: הנדון). מודעי ואנשיו כבר הודיעו ברישגלי, שהם יחיקו את פת ושריר מכל עמדת-כוח. כאשר לניסים, הוא זוכה במעמד מיוחד, בזכות מאצני התיווך של ויינשטיין. במצב כזה ייתכן מאוד ששריר, פת ודורון, שרצו באיחוד מהיר, ימצאו את עצמם נדחים בעל כורחם לממשלה של המערך, כחטיבה ליברלית עצמאית, ואחר כך אולי כחטיבה במערך. אולי זה יבטיח מיוזמה, אבל במשך השבת האחרונה דיברו על כך רבים במיפלגה הליברלית.

תית. קעטבי הסכיר, שהרוב בנישיאות דרש להצביע פעמיים, בהצבעה חסי אית: פעם אחת על הצעתו של מודעי מול הצעת ניסים, ואחר-כך על הצעה הנוכה מול הצעת הפורשים, שתבעו לומר לא לאיחוד מלא.

הרוב בנישיאות הורכב מכספי, הצבי ולוי. המיעוט, מתומכי האיחוד המייד, הלא הם קעטבי עצמו ובארי, הציע הצבעה אחת על כל שלוש ההצעות. הרמת יריים לא סיפקה את המתווכחים. החלטת למנות את הקולות באמצעות הטלת-פתקים. כעבור חצי שעה הודיע מזכיר-המיפלגה, מאיר הר ברמן, לנוכחים: בעד הצעת הרוב כן שאיכות — כלומר, בעד הליך של שתי הצבעות — תמכו 261 צירים; בעד הצעת-המיעוט תמכו 222 צירים. עתה נשלחו הנוכחים להצביע בקל-פיות על השאלה איזו הצעה להעדיף: איחוד על-פי גירסת מודעי או על-פי גירסת ניסים. כולם חיזרו אחרי הפורשים. היה ברור שקולותיהם יכריעו.

באולם הקטן, שבו התכנס הפורשים, הופיע מודעי. ברמן אמר בקול: "אל תאמינו לאיש, אל תאמינו לשום הכתחות" מודעי ביקש שהפורשים יצביעו על-פי מצפונם. העסקן אברהם ("פריצי") פריד העלה רעיון מקיור ליסטי, שעיקרו תמיכה דווקא בניסים. הוא נוכח להביא את מודעי אלניו. מודעי הזהיר שהוא לא יפעל על-פי טכסיס שכזה.

שריר נכנס אל חדרם של הפורשים אחרי מודעי. הוא התקבל בחוסר-אהרה כולט. אתם רוצים לתת את כל המיפלט לגה לוועדת-מינויים? שאל. אחרי שיצא שריר, תפס הרמלך את המושכות ואמר: "אנו נגד האיחוד, זה ברור. ולא חשוב אם זה על-פי שיטת מודעי או על-פי שיטת ניסים-שריר. אתם לא חייבים להצביע לפי מצפונכם. אבל אתם מוכרחים להישאר להצבעה השניה. היא הקובעת."

כמודעי תמכו גם אנשיו של דן תיכון, שעד לאותו היום התנגדו בין מודעי ושריר.

וינשטיין מציל מצב

מוך ל" 2 אחר הצות נודעו התוצאות. השתתפו רק 426 צירים. שישה פתקים נפסלו. למודעי ניתנו 226 קולות. לניסים 194. מודעי ביקש מייד להגדיל את ניצחונו ותבע הצבעה גלויה על הצעתו שהוא יהיה זה אשר ינהל את המשאומתן על האיחוד עם חרות, ושהוא אשר ירכיב אישית את הוועדה שתנהל את המשאומתן, על-פי יחסי-הכוחות במיפלגה.

עכשיו שריר השתולל. אנשיו ניסו להתפרע באולם. אמנון מנדה אף היכה את דן רביב, כאשר ביקש לצלם את העברתו לבית-החולים 3 שגב. בשעה רבע לפני 3 יצאו הצירים להצביע על השאלה: איחוד או לא. ההצבעה התנהלה במהירות. פת הסתובב, איכר את עשתונותיו וקרא לאנשים לתמך בהצעת הפורשים.

התוצאות שוב היו הפתעה. בעד איחוד על-פי נוסחת מודעי הצביעו 217 איש. נגד האיחוד הצביעו 187. ביחד עם שלושת הקולות הפסולים השתתפו בהצבעה זו רק 407 צירים. כלומר, רק רבע מצירי הוועידה תמכו באיחוד, כזה או אחר, עם חרות. מודעי לא ויתר. הוא ביקש הכרעה עור באותו בווקר. שריר ביקש כינוס של הוועדה, כדי לדון בשאלת הקמת המוסדות, ועודר סערת-רוחות. ויינשטיין קם להציל את המצב והציע שלצר מודעי יעמוד ניסים, והם יביחד ירכיבו את הוועדה. מודעי הפיתע שוב והסכים. גם ניסים כמעט שהסכים לכך, אך חזר בו אחריו שריר לחש משהו על אונו. גולדשטיין צרה: אתם לא יודעים להפסיד, אתם לא יודעים להפסיד! ואז הודיע שריר שהוא ואנשיו לא ישתתפו בהצבעה. מודעי, שישב לידו ולא פסק מללחוש לעברו, כנראה דיבר-קינוס, קם ובין קש תמיכה בהגפת-ידיים. הרוב תמך במודעי. עתה הוא המלך.

ביציון ציטרין העולם הזה 2495